

Shelly's kappløp

Av Jan Pinborough
Kirkens tidsskrifter
Basert på en sann historie

“Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg” (Jesaja 41:10).

“Hei, Shelly!” Shelly kikket opp etter å ha knyttet de gamle joggeskoene sine, og fikk se Rosa vinke fra startstreken. “Kom igjen,” ropte Rosa. “I dag skal vi sette personlig rekord!”

Shelly gliste. Rosa sa det på hver eneste trening.

Shelly likte to ting ved sin nye ungdomsskole. Den første var å være med på friidrettslaget. Når hun løp, følte hun seg lett innvendig, som om hun ikke behøvde å bekymre seg for noe.

Det andre hun likte, var at ingen her visste at foreldrene hennes nettopp hadde blitt skilt.

I det siste hadde det virket som om ingen kunne gi Shelly den hjelpen hun trengte.



ILLUSTRERT AV APRIL STOTT

Shelly ga skolissen et siste napp og løp av sted for å slutte seg til de andre jentene på laget. *Au!* Hun rykket til da tærne presset mot tuppen av joggeskoene. Hvordan skulle hun fortelle pappa at hun trengte nye sko igjen?

Etter løpet feiret Shelly, Rosa, Becca og Tiana sin nye personlige rekord i stafett. “Jeg sa jo at vi ville klare det i dag!” sa Rosa.

Shelly lo. Hun ga treneren stafettpippen og bøyde seg for å løse skolissene.

“Bra innsats, jenter,” sa fru Goldmann. “Dere samarbeider virkelig bra. Ikke glem å betale treningsavgiften i morgen.”

Shelleys smil stivnet. Det hadde hun helt glem!

På bussen hjem klarte ikke Shelly å tenke på noe annet enn skoene og treningsavgiften. Hun ønsket ikke å gi mor enda en ting å bekymre seg for. Og forrige gang hun hadde ringt for å be far om mer penger, hadde han virket irritert. I det siste hadde det virket som om ingen kunne gi henne den hjelpen hun trengte.

Da hun kom hjem, gikk Shelly rett til rommet sitt. Under middagen snakket og spøkte brødrene og søstrene hennes, men hun bare pirket i maten.

Etter middag hjalp mamma Shelly å rydde av bordet. “Jeg skal møte biskop Parker i kveld,” sa mor. “Har du lyst til å bli med og få en prestedømsvelsignelse?”

Shelly nikket. Hun hadde virkelig savnet velsignelsene far pleide å gi henne når hun var bekymret eller syk.

Litt senere, mens biskop Parker ga henne en velsignelse, følte Shelly noe dypt inni seg slappe av. “Shelly, din far er ikke hjemme for å hjelpe deg nå,” sa han i velsignelsen. “Men din himmelske Fader er alltid der. Jeg velsigner deg med at du vil være i stand til å snakke med ham slik du ville ha gjort med din far, og vår himmelske Fader vil alltid hjelpe deg.”

Shelly følte seg lettere til sinns enn på lenge. Hun hadde en varm



Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Komme ditt rike,” *Liahona*, Mai 2015, s. 121.

“Når dere holder budene og ber i tro om å få se Herrens hånd i deres liv, lover jeg at han vil åpne deres åndelige øyne enda mer, og dere vil se klarere at dere ikke er alene.”

følelse inni seg som fortalte henne at biskopens ord var sanne. Vår himmelske Fader elsket henne og lyttet til henne. Med hans hjelp kunne hun kanskje til og med ha mot til å snakke med foreldrene sine.

På vei hjem fortalte hun mor om skoene og treningsavgiften. Den kvelden knelte hun og ba vår himmelske Fader hjelpe henne å ha mot til å snakke med faren sin. Hun ba igjen om det på bussen til skolen neste morgen. Da hun kom hjem fra skolen, følte hun seg modig nok til å ringe sin far. Denne gangen virket han ikke utålmodig eller irritert da hun fortalte ham hva hun trengte. Hennes bønner hadde blitt besvart.

Noen uker senere knyttet Shelly de nye joggeskoene sine og løp for å slutte seg til Rosa og de andre jentene. Det føltes godt å vite at hun hadde et flott lag som støttet henne. Hun behøvde ikke å løpe alene. ■